

Vychutnával si tuto chvíli jako nikdy před tím. Měl tak strašnou radost, že rukama sevřel všechny předměty v obou kapsách a začal se smát. Ne moc, jen tak lehce.

Asi po půl hodině očekávaný spoj přijel. Nechal si označit lístek a nešel si v úplně prázdné tramvaji sednout. Místo toho došel až k zadnímu oknu a díval se ven.

Měl mírnou závrať, ta se zvětšovala, jakmile tramvaj nabrala rychlost. Pak už projížděl kolem své louky a boudy, pak podél potoka, nakonec vjeli do tunelu pod vlakovou tratí a až později ke stanici metra. Tady vystoupil.

Sešel do metra a měl pocit, že se zadusí v divném průvanu. Měl chuť vyběhnout ven, ale pak se nakonec zarazil a sjel eskalátorem dolů. Vlak jel za dvě minuty. Po šesti stanicích vystoupil.

Vyjel eskalátorem, když už začalo svítat. Tato ulice byla tichá. Dost možná že je sobota anebo neděle, napadlo ho.

Došel známou ulicí s alejí lip až téměř na druhý konec k jednomu z několika secesních domů s recepcí. Stromy tvořily hradbu na obou stranách a domy vypadaly jakoby ochráněné. Pak mechanicky zmáčkl zvonek zhruba uprostřed.

Nic se nedělo. Ale Groh nespěchal. Sedl si na schod a čekal. Lípy vůbec nevoněly, jak si to zapamatoval z léta, teď byly větve holé, ale přesto měl pocit, jako by tu vůni cítil.

Za nějakou chvíli přivezli noviny a házeli je pod dveře. Poslíček se na něj shovívavě podíval a odjel.

Groh znovu zazvonil.

Kdo je? ozvalo se.

Jsem doma, řekl. Pak si uvědomil, že to zní divně, a jen mlčel.

Za chvíli se dveře otevřely a ven vyšla menší štíhlá žena, která se na Groha jen vylekaně dívala. Oba se opatrně pozorovali s pocitem zmatku a zlomu. Pak Groh natáhl ruku, Gina se jí dotkla, pak ji pevněji uchopila a nervózně mu mačkala prsty. Pomalu jí začaly téct slzy a jejich potůček se brzy změnil v proud. Šli si sednout dovnitř do recepce, kde v tuhle dobu málokdy někdo byl.

Stále mlčeli, ona plakala, jemu bylo horko.

Pak seděli bez pláče a jen se jemně dotýkali jeden druhého.

Vezmi si klíče a dojdi si nejdříve k sobě odpočinout, umyj se, napij se... Já se obléknu, hned budu u tebe, pak se sejdem, řekla po nějaké době Gina.

Vzal si klíče, došel hned do vedlejšího domu a dojel nahoru pod střechu, automaticky odemkl oba zámky a vstoupil do předsíně.

Nadechl se a málem se pozvracel.

Muž, který se vypořádával z baru, byl vyšší než Groh. Ale měl menší stabilitu. Navíc má šílenou světlomodrou blyštící se bundu, řekl si v duchu Groh. Na chvíli jej automaticky a podvědomě vyloučil z položek možného nebezpečí, které jinak vnímal vždy a všude. Vypadal velmi zmateně. Muž se díval přímo na něj, ale ve skutečnosti se pohyboval obloukem ke Gině. Přitom se k ní neblížil natolik zpříma, aby mohl být hned nebezpečným ohrožením, ale naprosto nepochopitelně ze strany.

Groh jej pozoroval již otevřeně a sledoval nepatrně i Ginu, která myslela víc na koláček než na nebezpečí hrozící od muže, který se najednou díval do země. Grohovi se to nelíbilo. Vlastně se ještě nic nestalo, a Groh už vycházel proti němu. Neznámý muž se náhle otočil směrem ke Gině, a když ji měl minout, místo toho do ní zcela úmyslně vrazil. Ta na to samozřejmě nebyla připravená, ale i kdyby byla, její drobná postava by ten nápor neustála. Obloukem odskočila a dopadla na bok. Měla naprosto nechápající, vylekaný výraz.

Groh strnul a chvíli se vůbec nepohnul. Viděl, že Gina vstává a řidič se otáčí směrem k němu. Byl to mohutný, tlustý chlap, tlustší, než mu připadal předtím. Groh měl střední výšku i váhu a žádnou zvláštní pohyblivost. Cítil to jako něco strašně nefér. Rozhodně nebyl vynikající stratég a tušil, že to nedopadne dobře. Ale cosi se v něm tak prudce zvrátilo, že stačila snad ani ne sekunda a on se sehnul, zvedl dřevěnou tyč, která se tu povalovala, a bez zvláštní přípravy velkým obloukem zasáhl mohutného chlapa do ramene. A pak, v jakémisi lenivém poklidu, ještě jednou, z druhé strany, tak silně, že se tyč zlomila. Muž se náhle sesunul a začal si s výrazem bolesti třít obě ramena. Chtěl vstát, ale zjistil, že se o bolestí zasažené ruce nemůže opřít. Podíval se vztekle na Groha nebo spíš někam skrze něj.

Groh neznal situace tohoto typu. Měl strach o Ginu, ale zároveň v něm cosi explodovalo a on měl chuť útočnicka úplně zneškodnit. Prostě ho dobít.

Ale místo toho si muž na zemi jen těžce sedal. Groh nad ním stál a prudce dýchal. Díval se mu přímo do očí, až konečně muž vstal a nějak se odbelhal pryč. Groh si nebyl jist, kam ho pronásledovat a co udělat. Naštěstí se ozvala Gina.

Začala slabě naříkat a těžko chytala dech. Objal ji kolem ramen: Jsi v pořádku?

Ale jo, jsem, ale cos to udělal tomu člověku?! Vždyť jsi ho mohl zabít! Gina se na Groha dívala s překvapivou urputností.

Před domem zapnul otevírání vrat a pak zajel dovnitř. Klíče a kartu z práce dal do držáku na kelímek s pitím a přiklopil prázdným kelímkem. Alespoň je nebude ráno hledat. Dělal to takhle od počátku. Pak se stejně mechanicky protáhl, chvíli seděl a představoval si, že se nezvedne a zůstane tady. Jako pokaždé. Nakonec otevřel dveře, stejně automaticky vyndal klíče od bytu a dal si je do pravé ruky. Zavřel auto a dostal strašlivě silnou ránu do zátylku. Upadl na karoserii a svezl se na zem. Necítil ani bolest, ani rány, které na něj dopadaly. To vše přišlo teprve za chvíli, když se začal probírat. Někdo jej polil vodou, ale Groh nebyl schopen reagovat. Neznámý hlas na něj neustále řval a něco po něm chtěl. Groh netušil co, jinak by mu to jistě dal. Ale cítil jen zvláštní směs bolesti, lítosti a ohrožení. Najednou si velice letmo uvědomil, že necítí strach, spíš bolest, spojenou se vztekem.

Druhou věc, kterou mechanicky zaregistroval, příliš nechápal. Nad ním se skláněla čísi postava, ale obličej nebyl vidět. Muž, který se tyčil nad ním, mu přišel naprosto neškodný, jako by mu to někdo vyprávěl jako vzdálený a velmi, velmi matný příběh. Ale zároveň ho jakási naprosto primitivní síla vybudila k protiútok. Nad útočící postavou visel

obrovský masivní válec pneumatik. Více než metr kov a kaučuku, zavěšený na tyči u stropu. To, čeho se on sám lekl, když to prvně viděl. To, co ale podruhé nenašel a jen se zasmál své noční nešikovnosti. Naštěstí kovové lanko vše drželo u zdi. Stále na něj dopadaly rány a on si během kratičké chvilky uvědomil, jak je šikovné, že se člověk vždycky nějak všemu naučí a že se mu daří vykrývat docela šikovně rány jakousi tyčí, kterou našel pod sebou a kterou držel oběma rukama. Pomalu se vydal k pověšeným gumám a začal hlasitě hekat, protože jej každý pohyb bolel. Dostal se zády ke zdi a opřel se o ni. Jeho pohyby byly zmatené a neurčité. Přesto nahmatal kolík. Nebyl schopen moc plánovat, jen čekal, až se muž postaví alespoň kousek dál ode zdi. Trvalo to neuvěřitelně dlouho a muž mezitím stále do Groha bušil a cosi opakoval. Pak se narovnal a chystal se Groha kopnout botou. V tu chvíli kolík povolil a lanko prudce spustilo gummy dolů. Nebyla to úplně přesná trefa, také gummy se v letu rozpojily a každá dopadla trochu jinak. Ale i to mírné zrychlení a překvapení stačilo, že muž jen zmateně hlesl a upadl na záda. Hlava mu drsně narazila do betonu a on zůstal ležet. Groh cítil, že teď musí vstát. Povedlo se mu to a doběhl k hlavním dveřím. Netušil, koho zavolat a jak, ale do výtahu vlastně bezdůvodně nechtěl. Udělal ještě krok do světla, aby nahmatal telefon, a v tu chvíli kolem něj proběhl muž, který se musel rychle probrat. Ale nic neudělal, jen svižně utíkal ven. Groh si všiml jeho kukly a nevěděl, jestli ho neznámý útočník vidí, nebo ne. Bylo mu to jedno. Dostal nepochopitelný vztek a za mužem se rozběhl. Uchopil znovu svou tyč a běžel až na hlavní ulici k parku. Muž zmizel. Groh tam ještě chvíli stál a pak se vrátil do garáže. Rozsvítil, stáhl dveře a srovnal gummy vedle auta. Všechno ho bolelo a on si připadal pochopitelně hloupě, že po útoku na svou vlastní osobu ještě uklízí terén. Neměl sílu je narovnat a pověsit. Musí to někdy vysvětlit...

Jak tak nesmyslně postával, náhle se objevilo auto, které se pomalu od zastávky natočilo k cestě nahoru – ke klášteru. Bylo to úplně první auto, které tam zahlédl, a podvědomě zamával. Uvnitř byl dvojice, asi muž a žena, ale měli stejné sportovní oděvy. Muž řídil a žena seděla vzadu, takže Groh spíše jen periferně vnímal její siluetu. Muž otevřel a na něco se ho ptal, ale bylo mu velmi špatně rozumět. Groh byl přesvědčen, že to nebude ani tím, že on sám mluví jiným jazykem, ale jako by sám řidič mluvil i zde neznámou řečí.

Groh se jej trochu lekl. Bylo to zvláštní tvrdostí obličeje, ostrostí hlasu, těžko říci. A tak se jen omluvil a vysvětlil, že je to omyl, že si myslel, jestli náhodou nepojedou nahoru (jaký nesmysl, uvědomil si okamžitě, vždyť je to jasné), ale že teď už pochopil, že se spletl, a že se omlouvá. Prostě cítil, že s nimi nechce a že raději půjde třikrát tam a zpět, než se svézt s touto dvojicí. Netušil proč, ale přestala to pro něj být žertovná chvilka, spíš pocítil neurčitou úzkost. Mluvil trochu dlouho a bylo mu jasné, že mu dvojice nemůže rozumět. A zvláštním způsobem mu to bylo v tu chvíli naprosto jedno.

Ale k jeho obrovskému překvapení muž ukázal na místo vedle sebe, naklonil se a otevřel dveře malého sportovního auta. Groh nakonec rozpačitě nastoupil a seděl tak před ženou, kterou vlastně stále neviděl.

Zmohl se na nějakou omluvu, ale muž neodpověděl a mlčel jakoby zarytě. Nic přátelského v tom nebylo a Groh najednou přestal chápat, co se děje a proč jej vlastně naložili.

Řidič sjel dolů, tam se prudce otočil a jel znovu nahoru. Grohovi začalo být neskutečné horko. Lil z něj pot a měl tendenci si rozepnout límec. Ale nikdo na to nereagoval a přetopené auto jako by muži i ženě vyhovovalo.

Náhle si Groh uvědomil, že cítí, jako by mu cosi obtáčelo krk. Přišlo to tak nečekaně, že nedovedl věc někam zařadit. Měl dojem, že se zalkne. Otočil se k řidiči, ale ten se naopak podíval přímo Grohovi do očí jakoby s pocitem triumfu a vítězství. Pak promluvil naprosto srozumitelně a jasně:

Nemusíte jet až do kláštera.

Groh neurčitě zavrtěl hlavou, že ne, že tam chce.

Ale podívejte se kolem, stačí se rozhlédnout, odpověděl muž. Prudce zastavil a obešel dveře, dokonce Grohovi musel lehce pomoci, protože ten se téměř nebyl schopen zvednout. Muži ve větru vlály vlasy, měl je dlouhé, ale přesně zastřižené. Byl snědý a velmi elegantně oblečený. Podívejte, rozpřáhl rukama, tam dole je starobylé město. Tisíce míst se zvláštním úkrytem, podivuhodným tajemstvím a nečekaným překvapením. Ta všechna lze shlédnout a otevřít!

Groh zůstával stát a jen zaregistroval, že klášter je již nějakých sto metrů od nich.

Já musím dojet do kláštera, nerozumím tomu, co říkáte, zmohl se na námitku.

Nikdo vás nenutí, ale jít tam nemusíte, dokonce – muž se na chvíli odmlčel – v určitém smyslu ani nesmíte. Ne snad že bych já nebo kdokoli jiný měl to právo – a tím méně tu moc – vám to znemožnit. Ale vy sám se vystavujete nejvyššímu možnému nebezpečí zvláštního konce celoživotní nezávislosti, jestliže uděláte třeba jen krůček tím směrem. Groh strnul a cítil, že se nemůže hýbat. Nikdy tento pocit nepoznal. Ucítil mravenčení, které mu přišlo tak přirozené a lidské, že se jeho pocit jakési děsivé fascinace zcela rozplýval. Napadlo ho, co by se stalo, kdyby se uprostřed toho patetického projevu jeho průvodce třeba vymočil. Jenže to by nešlo. Vyžaduje to přece jen určité soustředění.

Muž náhle úplně proměnil tvář a začal se nesmírně srdečně smát.

Chytil Groha kolem ramen, a ten se trochu zakýval, nebyl na tu sílu připraven. Muž jej šetrně vedl směrem k autu:

Musím vám něco ukázat.

Na zadním sedadle byly drobné balíčky, převázané stužkami, takové malinké krabičky.

Muž otevřel dveře a jednu Grohovi podal:

Tohle je můj dar pro vás, že jste byl tak trpělivý a velkorysý. Budete překvapen.

Groh stál jako přikován. Držel krabičku a mlčel.

Muž galantně otevřel dveře a jemně popostrčil Groha dovnitř:

Ukážeme vám něco, co jste ještě neviděl...

Groh najednou ucítil, že má v hlavě dočista prázdno, že nic nechápe ani nerozpoznává. Jediné, co mělo v tuto chvíli smysl, byla naprostá

a úplná jednoduchost. Prostě: ano, anebo ne. A tak jen matně zakýval hlavou, že ne, a pomalu se vydal směrem ke klášteru.

Muž za ním volal, ale on se neotočil.

Hlavou mu blesklo, že jej možná řidič v rozčilení přejede. A ze všech podnětů ke strachu si vzal jediný: zda mu někdo přijde včas otevřít.

Jakmile doběhl k bráně, zabušil tak silně, jak jen uměl. A bylo ticho.

Groh si oddechl a pomalu se otočil k silnici. Jenže malé sportovní auto stálo asi tři metry za ním, s vypnutým motorem. Čekali.

Také čekal. Úvahy o věčnosti ho netrápily. Uvědomoval si jen hloupé detaily, jako že brána je oprýskaná a že žena v autě stále není dobře vidět, jakkoli si již přesedla na přední sedadlo, a že řidič má šanci otevřít dveře a dojít k němu rychleji, než stačí libovolný bratr otevřít bránu. A tak se jen otočil a pozoroval auto přímo před ním. A klid, který na něj dosedal, se nedal přirovnat k ničemu. Pak zaslechl otevírání brány a startování auta, které rychle odcouvalo na silnici a za chvíli úplně zmizelo.

Největším problémem byla tenkrát ta karta. Vyklouzávala mu z rukou.

Grohovi se sice zamžily oči, jako by měl na nich brýle, a měl pocit, jako by mu tekly slzy, ale přesto viděl obrys své ruky, jak je celá červená od krve a jak mu bílá karta prokluzuje mezi prsty. Netušil, kde ji našel a odkud vlastně byla. Ale určitě to nebyla ta jeho.

Zvedl se mu žaludek a znovu upadl na koberec. Pak se pokusil posunout se na loktech a kartu otřel o koberec. Nepřemýšlel o tom, jak to tu bude vypadat. Měl pocit, že teď musí spěchat a za jakoukoli cenu rychle něco udělat.

Konečně byla karta trochu čistá a jeho ruka ji udržela a zvládla dvoje projetí čtečkou.

Namísto zvuku se ozval z reproduktoru hlas:

Vaše karta se nedá pro tento úkol použít, karta odmítnuta. Vyhledejte svého nadřízeného, v případě poruchy kontaktujte techniky v druhém suterénu.

Groh si zase sedl a nevěděl, co dělat. Měl pocit strašné špinavosti a nečistoty, jak si na vlhké ruce a obličej lepil různé kousky prachu a špíny z koberce. Toužil se umýt a schovat se do pracovny. Nakonec vstal.

Došel velmi pomalu na záchod a začal si napouštět umyvadlo. Myl se v teplé vodě a teprve pak se na sebe podíval. Nejvíce krve mu teklo z hlavy, a tak se znovu ponořil. Potom došel na záchod, vzal snad všechny papír, roztrhal jej na chuchvalce a přitlačil si je na hlavu. Během pár minut byl papír nasáklý. Musím někam dojít, bušilo mu v hlavě, teď už trochu zaostřeněji. Technici, druhý suterén, opakoval si.

Sešel velice opatrně po schodech a obloukem se vyhnul místu, kde ještě chvíli předtím bušil hlavou do hrbolku, který vyvstával. Nic mu to teď neříkalo. Zmáčkl tlačítko výtahu a sjel dolů.

Jakmile výtah dosedl, zatočila se mu hlava a stačilo, aby se otevřely dveře, a on jen samovolně vypadl na chodbu. A tak zůstal.

Asi po dvou minutách se nad ním zastavili dva lidé.

Podívej se, koho tu máš, řekl hubený blonděák ve špinavém pracovním plášti.

Proč zrovna já bych ho tu měl mít? oponoval holohlavý – nebo možná

vyholený – a zavalitější muž v kombinéze.

No, můj problém to není, na to blondák.

Nekecej, je to průser pro všechny, odpověděl muž v kombinéze. Hele, musíme sebou hodit, pokračoval.

Pak se oba ke Grohovi naklonili, jeden jej chytil za ruce, druhý za nohy. Blondák u rukou zakřičel a hned Groha pustil, jakmile se dotkl jeho krvavých, upatlaných dlaní.

Muž v kombinéze ho okřikl, vytáhl nějaký šátek, omotal jím Grohovy ruce, ale pak si všiml, že krvácí jeho hlava, šátek tedy sundal a omotal kolem jeho hlavy. Rychle, papíry! zakřičel na blondáka.

Ten ale namítal:

Neblázni, nemůžu, každou chvíli někdo přijde.